

NACIONAL

P14

Homenatge en silenci a Cambrils

El president Torra hi participa en una ofrena sense discursos en record de les víctimes del 17-A

L'ofrena floral d'ahir a Cambrils ■ EFE

EMPREENEDORES

Creixen els projectes empresarials liderats per dones

8 protagonistes per a una sèrie d'estiu

Racó d'en **Margarit**

Nou telèfon
93 790 61 01
Passeig Caliao, 15 - Platja Mataró

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 19 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15094 - AVUI / Any XLI. Núm. 13964 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P8,9

La legislatura de Marchena

PRESSIÓ • El jutge amb què el PP controlava el Suprem "pel darrere" fa trontollar Pedro Sánchez en moments clau

REPORTATGE

P9

Lesmes treu suc al mandat caducat

AMENAÇA • La data del judici matava els pressupostos i la sentència agita la investidura i el fantasma d'unes noves eleccions

NACIONAL

P11

La inauguració oficial de la Universitat Catalana d'Estiu 2019, amb la consellera Alba Vergés (al fons) presidint l'acte ■ J.M. MONTANER

Mig segle fent camí a Prada

Arrenca a la Catalunya del Nord la 51a Universitat Catalana d'Estiu

Europa-Món

P19

L'Open Arms' refusa viatjar ara a Algesires

Pedro Sánchez ofereix el port andalús quan es compleixen 18 dies d'espera i la situació crítica del vaixell ho fa inassumible

El meu país Guillem L. Casanovas

"Els bons resultats del sistema de salut els hem de remetre als professionals, més que no al correcte finançament"

P10

_COMPARTEIX CULTURA

CERVERA
Capital de la Cultura Catalana 2019
www.cervera2019.cat

LES SÈRIES. A la vora del riu no t'hi facis el niu / A l'època de Colom no sabien que la Terra era rodona P6,7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

74 anys!

Aquest és el temps que ha hagut de passar perquè finalment es publicuessin els noms dels 4.427 republicans catalans i espanyols que van ser assassinats als camps de concentració i extermini nazis, durant els temps de la Segona Guerra Mundial. La publicació al BOE no és una cosa menor, ja que aquest fet permet que aquestes persones puguin ser inscrites com a difunts al registre civil. Perquè durant els anys de la dictadura franquista i els de la democràcia adormida, aquests republicans no han constatat enlloc. Al cap i a la fi, després de morts, s'ha perpetuat la decisió de Franco i de Hitler de fer-los dur el triangle blau dels apàtrides.

74 anys de vergonya immensa. D'inobles governs del PP, però també d'executius del PSOE (poc socialistes i menys obrers, però això sí, molt molt espanyols) que no han mogut ni un dit per retornar un bri de la dignitat que els nazis van pretendre arrabassar a aquests homes i dones. Recorden el ministre Bono loant els membres de la División Azul? El

En qüestions de memòria, a l'Estat espanyol es fa tot amb desgana i sense respecte. Per això encara avui hi ha més de 100.000 persones enterrades a les cunetes

recorden fent malabars dialèctics per intentar equiparar els resistents contra el nazisme amb els franquistes que van anar a lluitar al costat de les tropes de Hitler al front rus? Hi pot haver una comparació més miserable?

El cas, però, és que en aquesta llista hi ha mancances importants. Per exemple, no hi ha els 695 noms que el govern francès va enviar a l'executiu franquista, juntament amb el seu certificat de defunció, a principis dels anys cinquanta del segle passat. I no només això. Quan els historiadors Jordi Oliva i Noemi Riudor van començar a puntejar els noms del document, ben aviat van veure que aquest estava farcit d'errors, tant pel que fa a un bon grapat de noms i cognoms com, també, en els topònims de les poblacions d'origen d'algunes de les persones assassinades. I aquesta és precisament la conclusió més dramàtica de tot plegat. En qüestions de memòria, a l'Estat espanyol es fa tot tard i malament. Amb desgana i sense respecte. Per això encara avui hi ha més de 100.000 persones enterrades a les cunetes. Per això!

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Una faula en imatges

El tracte ha estat aquest: ja que he acabat les vacances abans que ell, hauré d'enviar-li cada dia una *selfie* perquè sàpiga que el tinc present. No sé exactament com dir-ne, però *selfie* no m'agrada. És una paraula que xiuxiueja, com si tingués males intencions o, com a mínim, es proposés entabanar-te. Fer-te tu mateix un retrat, com si fos un altre qui hagués tingut l'ocurrència de mirar-te, ja és una forma d'engany, de manera que potser hi escau un nom esnob i diagnòstics acusadors com ara narcisisme, compulsió autobiogràfica o exhibicionisme massiu. En tot cas, les primeres fotografies que em faig són crims en grau de temptativa: provo de somriure i semblar natural, semblar-ho només, perquè estant sola a casa no rius així, com una ximple, o aixeco la mà com si saludés, però enlloc d'això qualsevol diria que estigui comptant quants retrats fallits porto. He començat fent-me'n al lavabo, davant el mirall, fins que he recordat que Ingrid Guardiola, a *L'ull i la navalla*, ja advertia de la freqüentació libidinosa dels banys en els orígens de l'autofoto,

“Cada matí escenifico per a ell una ficció de l'enyorament

abans que els dispositius permetessin enfocar la càmera cap a un mateix i prescindir, per tant, de “l'aliat eròtic” del mirall. És un avenç que no valoro tant, però, com el descobriment del temporitzador, aquest compte enrere que et dona marge per agafar distància i compondre't. És sorprenent com relaxa les faccions el sol fet d'alliberar el braç: et calen moltes menys provatures abans no obtens una imatge que se t'assembla.

Però aquestes són fotografies destinades a un fill, i la vanitat no hi és del tot pertinent. Busco més aviat fer-lo riure, entendre-lo, invitar-lo a la com-

plicitat, encara que la mare hi surti torta i moguda, fent una ganyota, vestida d'estar per casa o de manera estrofolària, enfundada dins l'anorac de plomes, amb caputxa i tot, encorbada al vestíbul com si avancés enmig d'una tempesta de neu. Cada matí escenifico per a ell una ficció de l'enyorament: avui li envio una fotografia jugant amb els seus clics a la taula del menjador, l'endemà em retrato amb la samarreta del seu equip de futbol, i l'altre m'enterro al sofà encerclada pels seus peuluxos preferits. En alguna, m'hi faig sortir estenent la roba a la galeria o mirant les musaranyes, però aquestes descobreixo que l'emocionen poc. No em vol a mi, sinó a mi recordant-lo a ell, una altra classe de *selfie*, per tant, una *memorabilia* del meu dia a dia transformat per la seva absència, pel fet de no poder buscar-lo sinó en la seva roba i els seus joguets, a través dels quals construeixo la faula d'aquesta mare feïnera que, mentre fa comèdia per entretenir el fill, s'adona que les imatges, com deia també Ingrid Guardiola, són “germanes de la meravella i filles de la nostàlgia”.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/xt3ixm>

A la tres

David Brugué/ dbrugue@elpuntavui.cat

Les famílies, sempre

Aquest cap de setmana s'han complert dos anys dels terribles atemptats a Barcelona i Cambrils. I com sempre, les imatges més impactants les han deixat els familiars de les víctimes. Especialment colpidora va ser veure una senyora que, ajudada per un membre del servei de suport, deixava el clavell blanc que simbolitzava l'acte, però també una joguina. No cal ni comentar el dolor del seu rostre. Però va ser valenta. A l'acte de Barcelona s'hi van desplaçar prop de setanta familiars de les víctimes d'aquell fatídic 17 d'agost del 2017. Molts d'ells no van tenir estómac per acostar-se a la Rambla i van romandre als entorns de la plaça Sant Jaume. I a qui pot sorprendre? El trencament intern que ha de deixar en una persona perdre un familiar en aquestes circumstàncies que no tenen cap sentit és inimaginable per als que, per sort, no ens hi hem trobat. I perquè les fa-

“Dissabte tocava ser al costat de les famílies. La política es fa en altres moments i en altres circumstàncies

mílies han de ser sempre les primeres, algunes situacions que s'hi van produir feien escudella.

L'acte era d'una sobrietat aclaparadora. Cap protagonisme polític. Simplement perquè no tocava. I per això encara fan més ràbia les actituds d'alguns personatges que per excés o per

omissió justament el que van fer és buscar protagonisme. La convocatòria paral·lela de l'Associació Catalana de Victimes d'Organitzacions Terroristes simplement no tenia cap sentit, si no era per cridar l'atenció. El suport que els van donar Ciutadans, el PP i Vox ja deixa entreveure moltes coses. Dissabte no tocava ser allà. Tocava ser al costat de les famílies. La política es fa en altres moments i en altres circumstàncies. I sorprenent la reaparició de l'exdelegat espanyol Enric Millo, que des que s'ha exiliat a Andalusia pràcticament no es deixava veure.

Però mentre la triple dreta insistia a seguir en el seu propi món, a la Rambla hi havia dues absències destacades: ni el rei espanyol ni Pedro Sánchez. No és que siguin necessaris. I segurament millor que no hi fossin. Però s'imaginem un acte similar i que fos l'Ajuntament o la Generalitat que no hi anessin? Què els arribarien a dir?

De reüll

Eva Pomares

Raïm captiu o rendible

enguany, la cooperativa de Falset-Marçà compleix un segle de vida. Una centúria que de ben segur no ha estat fàcil, com acostuma a passar en la pagesia familiar del secà. Avui continua plantant cara amb vins apreciats pel mercat, venuts a una trentena de països i, sobretot, pagant preus justos pel raïm al centenar de socis. Tot plegat al Priorat, on el vi és l'ànima, el pulmó, el cor i la columna vertebral, una realitat expressada també en diversitat de formes empresarials. Aquesta campanya, el preu mitjà a què es pagarà el raïm als seus socis dobla

El preu que paga al soci la cooperativa dobla el que s'ofereix al Penedès

de molt el que les dues grans empreses del cava del Penedès pagaran als pagesos. Més antiga encara és la de Barberà de la Conca, bressol dels cellers cooperatius catalans i espanyols (1894), amb una societat pionera que es va avançar a la llei estatal de creació de sindicats agrícoles. A la Conca de

Barberà, encara s'embotella poc i el principal client del raïm són els grans compradors penedesencs. Malgrat això, la societat també allotja l'únic viver de celleristes de Catalunya, on propicia que el valor afegit reverteixi en el territori. Els pagesos que proveeixen les dues grans cavistes fa dècades que tenen la collita captiva de les estratègies del cava de baix preu. La protesta dels penedesencs és legítima, però serà estèril en els balanços de les multinacionals. S'imposa una reflexió pagesa col·lectiva pel futur. Com fa cent anys, la unió fa la força. I atorga llibertat, justícia i benefici local.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Pedro Sánchez

Humanitarisme retòric

El president espanyol ha presumit del compromís humanitari del seu govern, però ha esperat al 18è dia d'espera de l'Open Arms per oferir el port d'Algesires perquè hi desembarquin el centenar d'immigrants rescatats. Oferiment refusat perquè les condicions al vaixell ja són crítiques i fan el viatge inassumible.

JUTGE I CONSELLER DEL GOVERN DE MADRID

Enrique López

Justícia política

L'exmagistrat del TC i l'Audiencia Nacional és conseller al govern trifachito de la Comunidad de Madrid, liderat per Díaz Ayuso. Una filiació que casa molt amb la condemna al raper Valtonec per les seves cançons o amb el desig d'il·legalitzar partits independentistes, però gens amb la neutralitat de la justícia.

CONSELLERA DE SALUT

Alba Vergés

La despesa sanitària

La consellera fa bé de posar els punts sobre les is, quan denuncia que el govern de Pedro Sánchez per davant parla de serveis socials, de polítiques d'esquerres i d'estat del benestar, però per darrere colla la despesa sanitària de la Generalitat, que és qui presta el servei als ciutadans.

EDITORIAL

La justícia espanyola i la política

Quant queden, previsiblement, poques setmanes perquè el Tribunal Suprem faci pública la sentència del judici al referèndum de l'1-O, cada cop es fa més evident, si això fos possible, la important anomalia que ha suposat que la justícia intervingués en el que era un procés polític. Una anomalia que és única a Europa i que ha suposat, des del principi, un important atac a la democràcia i al parlamentarisme participatiu, base d'aquesta. Des del primer moment en què el govern del PP va preferir passar la qüestió catalana a l'àmbit judicial, en comptes d'afrontar-la de manera democràtica, els diferents jutges encarregats del tema han interferit, sovint de manera molt barroera, en el funcionament de les institucions democràtiques catalanes i espanyoles, deixant en evidència que a l'Estat espanyol la separació de poders que consagra la Constitució és sovint paper mullat. Així, tant la jutgessa Lamela, com els magistrats Llarena i Marchena, han pres decisions que han tingut conseqüències que cap societat democràtica hauria de permetre, alterant majories parlamentàries, vulnerant els drets de càrrecs escollits i condicionant negociacions polítiques com la dels pressupostos generals.

Allò més preocupant de tot plegat és que bona part de la societat espanyola ha acceptat amb normalitat que els jutges intervinguin en el joc parlamentari com si aquest fos el seu paper en la Constitució. També, com no s'ha protestat i denunciat des de la mateixa societat espanyola que càrrecs escollits amb centenars de milers de vots no hagin pogut exercir les seves funcions polítiques, basant-se en una decisió judicial presa des d'una interpretació de la llei, si més no, molt qüestionable, com han posat de manifest nombrosos juristes.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Bon debut

Els blaugrana guanyen l'Alavés amb dos gols de Lionel Messi i un de Coutinho i comencen la temporada de Lliga amb bon peu.

10
anys

La veu de Chaves

Govern central i jutges se sumen a la guerra contra la manifestació per una possible sentència del TC. Chaves la qualifica d'"intolerable".

20
anys

Sisme a Turquia

Milers de víctimes del fort terratrèmol que va sacsejar Turquia dimarts continuen encara colgades sota la runa de centenars d'edificis.

Full de ruta

Xevi Sala

Tarantino i King Kong

Gràcies a una companya de feina amb qui ha sorgit el tema i que resulta que tenia el llibre, la *Teoria King Kong* –de Virginie Despentes– ha deixat de ser aquest estiu una lectura pendent. Després del famosíssim primer capítol, que va llançar l'autora a la fama mundial com a màxima representant d'això que ara s'anomena postfeminisme, venen un seguit de reflexions que completen el pensament d'una escriptora amb la virtut de generar adeptes i detractors dels dos gèneres. És un llibre que llegit ara manté una estranya vigència i resulta difícil de definir. Assaig autobiogràfic, manual de denúncia i supervivència, llibre d'autoajuda... En qualsevol cas, Despentes parla en primera persona de la violació i és colpidor comprovar com, en el seu cas, les veus que li recomanaven i precisament veus femenines. Justament el silenci que ara tantes víctimes d'agressions sexuals masculines comencen a trencar denunciant els seus casos. Despentes també parla en primera persona sobre la prostitució i, des de la perspectiva de consumidora, opina tot seguit sobre la pornografia. Pel que fa a la prostitució, qüestiona el perfil universal de l'esclavatge sexual i denuncia la hipocresia d'aquelles dones que estigmatitzen aquesta professió però l'acaben practicant a la seva manera quan es casen per interès econòmic amb homes poderosos. Igualment lúcida es mostra quan recorda haver conegut actrius porno que es consideraven deesses del desig, sense que això les hagués traumatitzat. I, finalment, Despentes argumenta la teoria King Kong. El goril·la segresta la noia, li fa passar por i, quan per fi l'alliberen, encara li carreguen les culpes a ella: "La bella ha matat la bèstia!", proclamen cínicament els rescatadors.

Sense voler, la lectura de Despentes ha resultat un bon antídoto després de veure la darrera, i fallida, peli de Tarantino. El director, altres vegades brillant, proposa que la realitat inspiiri el cinema i alhora que el cinema modifiqui la realitat. Però la seva realitat moralitzada de forma maniquea contra el moviment *hippie*. I ho fa amb un suposat homenatge a Hollywood que només aposta per la bellesa i la força bruta com a úniques qualitats humanes, també dels dos gèneres. I les persones, prou que ho subratlla Despentes, hem de ser alguna cosa més que cosos bonics.

Tribuna

Xavier Garcia. Periodista

Rescat de Josep M. Poblet

Fem memòria: Josep M. Poblet (Montblanc, 1897- Barcelona, 1980) va ser un molt destacat dirigent d'ERC (escriptor, periodista, biògraf i assagista de la història, dramaturg i empresari teatral, memorialista també a *Memòries d'un rodamon*), que va viure en primer pla els fets polítics i culturals del país durant la major part del segle XX: de la Mancomunitat de Prat de la Riba (1914-1923) fins a la transició política al franquisme (1975-1980), passant, no cal dir-ho, pels anys de Primo de Rivera, la República, la Guerra Civil i tastant, també, l'exili a Cuba, Mèxic, els Estats Units i París, d'on retornà el 1948.

D'AQUESTA LLARGA TRAJECTÒRIA de 83 anys, ara el doctor en filologia catalana i professor a l'Institut Eugeni d'Ors, de Vilafranca del Penedès, Jaume Ferrer i Puig, publicant el volum *Josep M. Poblet: periodisme i acció. Un intel·lectual catalanista en el Montblanc d'entreguerres (1914-1936)*, editat el 2018 a Publicacions de l'Abadia de Montserrat, ha rescatat, en un primer lliurament editorial, els 22 anys anteriors a la guerra, quan Poblet –sobretot

des de Montblanc i al conjunt de la Conca de Barberà, però amb la vista posada en els moviments que sorgien a Barcelona– es forma políticament i culturalment, actua cívicament en el periodisme i en les diverses entitats culturals i esportives de la població i, progressivament, durant els anys 1923-1930, arran de les noves prohibicions militars contra Catalunya, ajuda a transformar bona part de la catalanitat local –de signe bàsicament conservador, que arrencava de la Renaixença– al catalanisme republicà d'esquerres, que triomfaria l'abril de 1931, liderat per Macià.

EL LLIBRE DE JAUME FERRER –dens de contingut, primera part de la seva tesi doctoral, avalada per reconeguts historiadors, com Maria Campillo, Andreu Mayayo, Jaume Aulet i Montserrat Corretger– és una apassionada i molt documentada recerca sobre, com diu l'autor, "els orígens literaris i la construcció de Josep M. Poblet com a periodista, intel·lectual i home d'acció cívica, compromès amb els valors del catalanisme i el republicanisme nacionalista en el Montblanc que va dels anys de la Mancomunitat fins al comen-

çament de la Guerra Civil". En efecte: hi trobem el seu context familiar de petita burgesia local catalanista, el naixement del catalanisme a Montblanc (1903-1918), els inicis periodístics de Poblet, la passió pel teatre, el seu activisme polític (va ser un formidable orador) a la Jovenut Nacionalista i al Centre Republicà Catalanista, tot plegat fonamentat en els valors de l'educació i la civilitat, el foment de la lectura (sobretot en una societat agrària amb alts índexs d'analfabetisme, talment com Casals afavorí l'acostament dels obrers a la música), la preservació del patrimoni local, tot modernitzant la vila amb respecte als paisatges, la promoció de l'art, l'excursionisme, el turisme, la llengua, la literatura, l'esport i els espectacles, tot un programa que va difondre, sol, a la premsa, sense cap plataforma electoral al darrere.

AQUEST LLIBRE, tant com un complet relat biogràfic del primer Poblet, és la biografia de tota una comunitat, a l'interior del país, en un temps determinat, per la qual cosa esperem amb delit la segona fase vital d'aquest rodamon, de 1939 a 1980.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Agraïment a tot l'equip de l'hospital Quirón Barcelona

■ El divendres dia 9 d'agost va néixer el nostre fill a l'hospital Quirón Barcelona. Des del primer moment que hi vam arribar, l'atenció rebuda va ser excepcional, i això en un moment tan màgic de la vida com és veure néixer el teu fill, s'agraeix profundament.

Volem fer un agraïment especial al nostre ginecòleg, a la llevadora, a l'anestesiista, a tot l'equip d'urgències ginecològiques, infermeres, i a tot l'equip de la 3a planta.

Gràcies a tots vosaltres el naixement va ser un gran èxit, i un moment magnífic que mai oblidarem. Moltes gràcies a tots i totes!

ARNAU CAMPAMÀ MANENT I ESTER FÀBREGAS MICHELENA
Premià de Dalt (Maresme)

Volem l'estació de Santa Rosa de Mollet accessible per a tothom!

■ L'hivern passat van concloure les obres per habilitar un pas subterrani a l'estació de Mollet Santa Rosa. El que havia de ser una millora en la seguretat de l'estació s'ha convertit en un greu problema de mobilitat. Un cop inaugurat el pas inferior, es va procedir automàticament a eliminar el pas de vianants entre andanes, però es va fer sense posar en funcionament els dos ascensors que s'han construït a banda i banda del passadís subterrani, fet que suposa que les persones amb mobilitat reduïda es trobin amb una barrera arquitectònica gairebé insalvable.

El que en un principi semblava que era qüestió d'unes poques setmanes (el portaveu de Renfe, Antonio Carmona, va plantejar inicialment el mes

d'abril com a data per a la posada en marxa dels ascensors), s'ha convertit en un suplici que ja dura gairebé mig any. Mig any de problemes i maldecaps no tan sols per a les persones amb mobilitat reduïda, sinó també per a qualsevol persona usuària de l'estació que hagi de carregar amb pesades maletes o amb cotxets de nadó. Tot plegat, segons fonts de la mateixa companyia, per problemes tècnics i burocràtics amb l'empresa que ha de subministrar el servei elèctric als ascensors.

Aquesta situació s'agreuja encara més si tenim en compte que la via principal de Mollet-Santa Rosa és a l'andana oposada als accessos de l'estació, fet que implica que cal utilitzar el pas inferior en la immensa majoria de casos. Només en cas de creuament de trens, un dels combois estaciona a la via que queda al costat de l'edifici de viatgers.

Considerem que aquesta si-

tuació és totalment inacceptable i que només s'explica des de la deixadesa i la desídia de l'administració competent i del conglomerat Renfe/Adif. No és correcte que arran d'una actuació que havia de servir per a facilitar el trànsit de les persones a l'estació es generi un problema de mobilitat que prèviament no existia. En una època en què per causes mediambientals es fa més necessari que mai potenciar el transport públic, ens trobem que amb actuacions com aquesta es fa justament el contrari: potenciar l'ús del vehicle privat.

Per tot plegat, exigim que s'intervengui en aquest assumpte de manera immediata per tal que els ascensors es posin en funcionament en la màxima brevetat possible.

ANTONIO LÓPEZ RODRÍGUEZ,
portaveu de la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública del Baix Vallès (PSPBV)
Mollet del Vallès (Vallès Oriental)

La frase del dia

“Assistim amb perplexitat al debat sobre si la condemna serà “dura” o “tova”. L'única sentència justa és l'absolució”

Josep Rull, EXCONSELLER DE TERRITORI

Tribuna

Albert Botran

Laboratori 20907

Mentre passem aquest estiu com podem, les altes instàncies del poder judicial espanyol rumien com cloure la Causa Especial 20907/2017 contra els dirigents independentistes catalans. I no és poca cosa. La pena imposada així com el seu raonament crearan escola en la manera com el poder tracta de sufocar la lluita dels pobles per la seva independència. Més enllà encara: marcaran els límits del dret a la dissidència per al conjunt dels moviments polítics a l'Estat espanyol. Mentre llegim aquestes ratlles hi ha en marxa una mena d'experiment de laboratori judicial que busca patentar una fórmula repressiva suficient per poder controlar els *virus de la dissidència*, en particular aquesta soca catalana que ha arribat a posar en perill la *salut* del sistema monàrquic i oligàrquic.

L'APLICACIÓ DEL 155 ja va tenir bona part d'experiment. El govern espanyol, en aquell cas del PP, necessitava una nova eina repressiva. La Constitució els oferia aquest article, però la seva aplicació podia causar efectes contraproductius. No va ser el cas. La suspensió sobtada de l'autonomia no va provocar aleshores cap insurrecció i fins i tot sembla que l'administració que restava en funcionament va col·laborar amb els nous caps nomenats per Madrid. L'experiment, doncs, no els va sortir del tot malament. Els motius d'aquella manca de resistència són comprensibles: el moviment independentista encara estava en xoc i escapat pels empresonaments. I també perquè aquella aplicació del 155 es va fer amb cirurgia calculada. Prèviament s'havia amenaçat d'intervenir TV3, Catalunya Ràdio i l'escola, i això hauria creat un rebuig més gran i més organitzat, començant pels professionals d'aquests sectors públics. Sigui pel que sigui es va fer una intervenció menys escandalosa, i per això no es va produir una reacció massiva i contundent. Sembla que en això hi va tenir a veure el PSC, que estava d'acord amb l'aplicació d'aquesta eina repressiva però veia

més convenient fer-la “amb guant de seda”. Al capdavall, l'augment del control sobre l'escola i els mitjans públics també l'han portat a terme amb maniobres administratives i judicials més indirectes i focalitzades, tals com les prohibicions de la Junta Electoral sobre la terminologia que cal usar en els informatius o també els processos judicials contra professors de la Seu d'Urgell i de Sant Andreu de la Barca.

AMB LA SENTÈNCIA del Suprem es pot produir una situació semblant. Si en aquest “laboratori” es deixen aconsellar pels sectors més maquiavèlics de l'espanyolisme, les penes podrien ser menys altes que les peticions proposades. O fins i tot poden anar acompanyades de l'indult per alguns dels fets considerats delictius. I certament un tractament d'aquesta mena podria arribar a esmoreir la resposta a la sentència. Tot i que els presos ja hauran estat uns dos anys entre reixes, i això no es pot considerar, de cap de les maneres, una pena *light*. Tant si les penes són més altes com menys elevades, tant si hi ha indult com si no, la qüestió central és que s'ha criminalitzat la celebració d'un referèndum, la mobilització contra els abusos policials i la desobe-

“La resposta a la sentència s'ha d'enfocar en clau de futur, per fer entendre que la repressió va més enllà dels fets jutjats i per preparar-nos per tornar-hi

diència civil. I que aquesta operació repressiva sembla que ha vingut amb voluntat de permanència perquè, a més, pot connectar amb el gir autoritari de molts estats europeus. Valgui com a exemple l'anunci del nou govern grec d'anul·lar l'autonomia universitària, una conquesta de la lluita contra la dictadura.

LA MISSIÓ QUE EL PODER ESPANYOL ha encarregat a aquesta mena de laboratori és utilitzar la repressió per tancar una etapa i mirar d'aconseguir que l'independentisme renunciï a les eines que va fer servir. Per part nostra hem de ser conscients del fet que la repressió sempre té efectes que contribueixen, d'una manera o altra, a frenar i desorientar el moviment, com ho hem pogut observar al llarg d'aquests mesos darrers. Perquè obliguen a redefinir les prioritats, perquè tenen segrestats dirigents o activistes i perquè, com a conseqüència, condicionen les possibilitats d'acció. Ara hi ha una percepció més clara de l'amenaça del 155, del que representen els judicis, la presó i els encausaments i inhabilitacions diversos; i això condiciona les decisions (o més ben dit, les no decisions) dels actuals govern i Parlament. Però una vegada conscients d'aquests fets hem de sabotejar-los la fórmula. Només amb mobilització i desobediència es podrà sacsejar el règim monàrquic espanyol, bo i assumint que hi haurà més repressió però alhora més solidaritat. Però sense sacsejar l'Estat no hi haurà mai cap possibilitat d'avançar en el camí de l'autodeterminació i la independència.

ÉS PER AIXÒ QUE LA RESPOSTA a la sentència s'ha d'enfocar des d'aquesta mirada de futur tot treballant, sobretot, perquè la posició de l'Estat en resulti més afeblida en la seva ja mancada legitimitat social. Per això cal pensar en el sentit estratègic d'aquesta resposta: en primer lloc, explicar que aquesta repressió afectarà més enllà dels fets concrets que es jutgen; i, en segon lloc, preparar-nos perquè ara ja sabem que, indefectiblement, ho hem de tornar a fer.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

GRC

Fa uns dies vaig decidir aquesta columna a remarcar la importància del llibre de Lluís Obiols sobre el govern de la ciutat de la

Seu d'Urgell. Ara trobo la presentació d'aquest llibre a Puigcerdà entre les activitats que programa per a l'estiu el Grup de Recerca de Cerdanya.

Avui, doncs, més enllà d'un acte i un llibre concrets em permeto de cridar l'atenció sobre els actes programats per l'esmentat Grup de Recerca de Cerdanya (GRC) (www.recercacerdanya.org) pels mesos de juliol, agost i setembre amb el lema “A l'estiu recerca’t”.

Hi trobem la presentació del treball de Joves Investigadors, conferències sobre l'estiueig i la literatura, presentacions de llibres, el lliurament d'un premi a Lívia sobre la flora cerdana, i conferències de caràcter científic, mediàtic, sobre el patrimoni natural i el canvi climàtic. Simultàniament s'han celebrat al Museu Cerdà del 3 a l'11 d'agost les sessions del X Festival Internacional de Cinema de la Cerdanya, amb activitats i projeccions que s'han fet als búnquers, a Lívia –a la farmàcia– i a Puigcerdà.

L'interès d'aquestes activitats és doble. D'una banda, intrínsecament vinculat a l'objectiu mateix del GRC, la recerca; té molt mèrit agermanar estiu i recerca però segurament és la manera de fer efectius els objectius de transferència del coneixement que porta implícita qualsevol recerca. D'altra banda, les activitats programades pel GRC són només una mostra de la multiplicitat d'activitats de signe cultural que es programen a tota la geografia del Pirineu, començant pel ja molt consolidat Festival de Música Antiga dels Pirineus, que enguany abasta 53 concerts en 36 municipis pirinencs.

I parlo només de cultura. La programació és inacabable i és un signe de vitalitat territorial, d'activisme cultural que fa ressorgir el patrimoni en les seves múltiples facetes.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Vergés insta a una unitat del "80%" del poble català

La consellera de Salut obre l'UCE fent un clam a "persistir" per la independència

Cambrils recorda les víctimes de l'atemptat

El president Quim Torra i la seva dona encapçalen un homenatge sobri i sense parlaments

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La legislatura de Ma

AS El jutge amb què el PP controlava el Suprem "per darrere" fa trontollar Sánchez en moments clau **BIS** La data del judici matava el pressupost i la sentència agita el setembre i el 10-N

David Portabella
MADRID

Després d'un any i mig d'instrucció de la causa a càrrec de Pablo Llarena, el jutge del tribunal de l'1-O i de la sala segona del Tribunal Suprem, Manuel Marchena, arrencava el 2019 amb el calendari lliure per fixar una data d'inici del judici als presos polítics, una elecció formalment d'estricta criteri judicial però que alhora tenia una ona expansiva política. Entre totes les dates que li oferia l'hivern madrileny, Marchena va fixar l'inici del judici el dimarts 12 de febrer, precisament el dia que el Congrés havia fixat el debat i la votació de les esmenes a la totalitat contra el pressupost del 2019 del president espanyol, Pedro Sánchez. Ara que Sánchez governa en funcions i que té fins al 23 de setembre per ser investit o precipitar les eleccions el 10 de novembre, Marchena, el magistrat que servia al PP –segons un missatge de WhatsApp d'Ignacio Cosidó– per controlar la sala penal del Suprem "per darrere", té de nou a la mà el poder de fer trontollar Sánchez amb la sentència, que en funció de la data i del contingut podria dinamitar l'intent de ser investit *in extremis* –i encarir l'abstenció d'ERC– i la futura entesa amb l'independentisme si hi ha repetició electoral.

El republicà Gabriel Ruffán va servir el 25 de juliol l'ofrena de l'abstenció d'ERC –dictada per Oriol Junqueras des de Lledoners– amb un avís a Sánchez: "Setembre ens ho complica tot a tots." Lluny d'auscultar els bioritmes

Les dates

12.02.19

Era el dia fixat per Marchena per a l'inici del judici i el dia que el Congrés votava les esmenes contra el pressupost.

16.10.19

És quan Cuixart i Sánchez compliran el límit de dos anys de presó preventiva i Marchena vol la sentència abans.

de la política catalana, tant el president espanyol en funcions com el líder de Podem, Pablo Iglesias, es van divorciar en públic, van convertir la sessió en una investidura fallida i ho van fiar tot a la data límit del 23 de setembre en una

El magistrat tem el 14 d'octubre: el TJUE té la vista del cas Junqueras

tardor condicionada per Marchena.

El magistrat no té una data per a la publicació de la sentència del procés –de la qual ell és el ponent–, però hi ha dues dates que tem: el 14 d'octubre el Tribunal de Justícia de la UE celebrarà la vista sobre la immunitat de Junqueras com a eurodiputat, i el 16 d'octubre Jordi Cuixart i Jordi Sánchez compliran dos anys a la presó. Si el 14 d'octubre tem un revés de Luxemburg que debiliti la sentència, arribar al 16 d'octubre sense publicar la sentència obligaria el

Suprem a justificar l'excepcionalitat de mantenir dos reclusos en presó preventiva més enllà del límit de dos anys. La doble por –de la UE i d'haver de raonar el que és insòlit– és el que anima Marchena a enllestir la sentència i comunicar-la entre finals de setembre i els primers dies d'octubre. I no hi ha data innòcua per a Sánchez: o és un terratrèmol judicial amb l'epicentre polític en una segona investidura o bé és el sisme que marcarà la campanya d'una repetició electoral i que malmetrà els ponts de diàleg amb l'independentisme.

Responsable de 155 nos
Tant si l'actual tretzena legislatura estatal arrenca en plenitud com si el 23 de setembre finalment les Corts es dissolen de manera automàtica i hi ha urnes el 10 de novembre, la *legislatura Marchena* tindrà una obra de govern insòlita: l'alteració de la composició d'escons al Congrés –vetant Jordi Sánchez, Jordi Turull i Josep Rull (JxCat) a més del republicà Junqueras– i també a l'eurocambra –forçant Carles Puigdemont i Toni Comín a recollir l'acta a Madrid i vetant alhora

L'obra de govern del jutge: alterar escons al Congrés i a l'eurocambra

que hi anés Junqueras tot i ser ja en una presó de Madrid. De fet, els 155 vots en contra que va rebre Sánchez en el ple fallit del 25 de juliol no eren reals: la xifra era obra de Marchena, que, a l'hora d'alterar les urnes,

El magistrat Manuel Marchena és el ponent de la sentència del procés, que es farà pública a la tardor
EMILIO NARANJO / EFE

va fer que al Congrés els vots dels diputats presos siguin sempre comptats com a abstencions. Si no fos per Marchena, Sánchez hauria rebut 158 nos (els 155 del marcador i els de Sánchez, Turull i Rull).

El fet que el magistrat del Suprem irrompi en moments polítics clau és una constant rebuda amb recel a La Moncloa des que la data escollida per ell per a l'obertura del judici més transcendent de la història va ser el 12 de febrer.

Marchena tenia un ventall que s'obria el 10 de gener i arribava fins a les portes de la primavera, perquè Sánchez no havia decidit encara avançar les eleccions al 28 d'abril i en l'horitzó només hi havia una data vermella: el 9 de maig, quan arrencava la campanya de les municipals, autonòmiques i europees del 26 de maig. Amb tot l'ampli ventall d'opcions que tenia, que Marchena propiciés el 12 de febrer –en què ERC es de-

batia entre retirar o mantenir l'esmena a la totalitat al pressupost al Congrés– la fotografia per a la història d'Oriol Junqueras i els consellers al banc dels acusats no es va veure mai com una casualitat des de La Moncloa. Perquè, per culpa de Marchena, de cop i volta el gest que Sánchez i el PSOE havien reclamat insistentment a ERC i al PDeCAT de retirar l'esmena a la totalitat i allargar així la legislatura –sorgida l'1 de

L'APUNT

Escoltin les víctimes

Francesc Espiga

La commemoració del segon aniversari dels atemptats del 17-A ha seguit una escenografia que no per previsible és menys reprovable. Per a bona part dels partits i els mitjans que els fan la cort, aquest era el dia d'enaltir, amb la seva retòrica, unes víctimes i uns familiars ignorats la resta de l'any amb l'únic i veritable propòsit d'esmlar el relat polític propi. Així, hem

potgut veure que els interrogants que pugui haver-hi al voltant d'aquell atemptat, que hi són, s'han utilitzat com a munició per desgastar el contendent enmig d'un escenari polaritzat en trinxeres. Si a uns i altres tant els interessa el que realment senten i imploren les víctimes, només han d'escoltar-les. I, a banda de respecte, demanen una cosa: saber la veritat.

Marchena

juny del 2018 amb la mo-
ció de censura contra Ma-
riano Rajoy— era exigit el
dia de màxim voltatge
emocional per a l'independen-
tisme: el dia en què la
imatge dels dotze acusats
—dues des d'Alcalá-Meco i
set des de Soto del Real—
obria diaris i informatius.
“El judici del procés ha
polaritzat un debat seriós
com el del projecte del
pressupost”, va denunciar
al seu dia la ministra d'Hi-
senda, María Jesús Mon-
tero, tot culpant-ne el Su-

prem. Montero, de fet, vi-
via aquells dies amb certa
inquietud: negociava un
acord amb Podem, però en
un camp minat per no sa-
ber la data del judici. Des-
prés de ser clau en la vo-
ladura del pressupost,
el mateix Marchena —que
d'acord amb el missatge
de WhatsApp de Cosidó
oferia al PP el control “per
darrere”— amenaça ara
amb una voladura de la po-
lítica per la porta del da-
vant. El rellotge polític de
la tardor és seu. ■

Carlos Lesmes presideix el CGPJ, tot i que el seu mandat de cinc anys va caducar el 5 de desembre ■ ÀNGEL DÍAZ / EFE

Lesmes treu suc al mandat caducat

CGPJ • El president del poder judicial i del Suprem hi col·loca jutges dretans afins tot i sumar 250 dies d'interinitat pel bloqueig polític **CIS** • El 50% dels espanyols no saben que hi ha un Consell del Poder Judicial i el 51% hi veuen falta d'independència

David Portabella
MADRID

Tenir un president espanyol en funcions fa que el poder judicial estigui presidit per Carlos Lesmes en funcions, i ell, gràcies a tenir Pedro Sánchez en funcions, pot fer i desfer sense control. La mateixa Espanya que es mira abstreta al mirall del des-govern té paranys com el del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), l'òrgan de govern dels jutges presidit per Carlos Lesmes, que presideix també el Suprem i que suma 250 dies amb el mandat caducat perquè tots els seus mem-bres haurien d'haver cessat en el càrrec el 5 de desembre. Si bé la interinitat per a Sánchez a La Moncloa té límits —fins al punt que no pot nomenar un ministre que relle-
vi Meritxell Batet a Política Territorial—, a Lesmes el mandat caducat no el frena per col·locar una quarantena de jutges dretans afins.

El CGPJ viu fora dels temps no només pels set mesos de caducitat, sinó perquè la seva composició obeeix al mapa polític del 2013,

quan Mariano Rajoy governava amb majoria absoluta i entre el PP i el PSOE sumaven 296 dels 350 escons del Congrés. Aliè a aquesta doble anomalia, Lesmes ha forçat en aquests mesos la renovació de quaranta càrrecs discrecionals, com ara presidents d'audiències provincials i tribunals de justícia autonòmics, i també magistrats de la sala penal del Tribunal Suprem. Dels 21 membres que integren el CGPJ, només una magistrada alça la veu i denuncia l'abús de Lesmes. És Concepción Sáez, única inte-grant a proposta d'IU i no del PP ni del PSOE. El raonament de Sáez és que estar en funcions no pot sig-nificar estar en plenitud de funcions. Si bé les associacions Fran-cisco de Vitoria i Jutges i Jutges per la Democràcia estan impug-nant els nomenaments, la majori-tària Associació Professional de la Magistratura —la més conservadora— fa costat al caducat Lesmes.

Si bé Lesmes fins i tot ha enviat una carta al Congrés i al Senat per recordar a les cambres l'obligació de renovar el CGPJ en el qual ell pot fer i desfer gràcies a la paràlisi,

el cas és que el seu millor aliàt és la ignorància dels espanyols sobre la justícia. Segons el CIS del juliol, el 47,7% admeten que no tenen cap notícia de l'existència del CGPJ. El desconeixement entre els joves de 18 a 24 anys escala fins al 62,8%, i és del 50% entre els que tenen de 25 a 34 anys. A més, el 50,8% dels enquestats valoren com a “bastant baix” (33%) o “molt baix” (17,8%) el grau d'independència dels magis-trats espanyols. El Suprem, al seu torn, desperta els recels d'un 42%. I això que el treball de camp es va fer l'11 de juliol, un mes després de la fi del judici de Manuel Marchena als presos polítics i tres setmanes després que l'alt tribunal elevés la condemna als joves de La Manada per un delictes de violació. Entre els que responen al CIS que coneixen que existeix un CGPJ, només un de cada tres sap com es trien els seus membres (els vint vocals els escullen el Congrés i el Senat, dotze dels quals són jutges i magistrats i els vuit restants són juristes). I el CIS no ho pregunta, però és difícil poder ser crític amb allò que no se sap ni tan sols que existeix. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Guillem López i Casasnovas

Professor a la Universitat Pompeu Fabra

Els problemes de la sanitat catalana

En un recent treball per al Cercle de Salut de Catalunya hem pogut analitzar la situació actual del sistema sanitari català en la perspectiva del que fou ja fa quasi vint anys un primer estudi sobre la qüestió: *La sanitat catalana. Finançament i despesa en el marc de les societats desenvolupades* (Fulls Econòmics 16, 2001). Sorpren i no sorpren que després de prop de dues dècades la diagnosi continua essent molt semblant: tan estancada com els problemes del finançament autonòmic de les nostres institucions. Certament això fa que el tema per a molts resulti pesat, però a la vegada és un recordatori per als qui volen separar inútilment la reivindicació sobiranista de la millora del finançament de Catalunya amb la del benestar dels catalans. Certament no és el de l'infrafinançament l'únic problema de la sanitat catalana, però sí el seu pivot, la mare de tots ells que en dificulta la solució.

Des d'una òptica comparada, és remarcable la insuficiència en els nivells de recursos públics que dedica Catalunya a la seva sanitat; especialment, tenint en compte dos factors clau en l'empenta que lidera la seva demanda, com són el nivell de PIB per càpita, com aproximació al desenvolupament econòmic, i l'envelliment poblacional, donada la incidència de la demografia sobre la despesa. El resultat mostra un infrafinançament de quasi el 40% a la llum del que s'observa a la majoria de països del nostre entorn que tenen la capacitat de sufragar la despesa social a partir dels seus propis recursos.

Una segona possibilitat de còmput prové de considerar quant gastava cada país en particular quan tenia, ajustada per capacitat adquisitiva, la renda per càpita que avui té Catalunya. El diferencial era de 2.36 punts del PIB respecte del Regne Unit; 3.95 de Suècia; 3.17 dels Països Baixos; 1.22 d'Itàlia; 3.36 de Dinamarca i de 2.32 d'Àustria.

Davant d'aquesta situació, hem de concloure que els bons resultats del nostre sistema en matèria de salut els hem de remetre potser a la vàlua dels professionals sanitaris, principal factor entre d'altres –l'estil de vida–, més que no als marges financers discrecionals en què es mou la política sanitària de la Generalitat de Catalunya, tot i que els seus comptes ho permetrien si sortís del mal finançament autonòmic actual.

Tot i això, en molts apartats Catalunya ha sigut capdavantera en innovació, amb registres esplèndids tant en l'excel·lència de la recerca clínica com en el dia a dia del dispositiu

Urgències de hospital Bellvitge, remodelats l'any 2014 ■ EPA

“Els bons resultats del sistema de salut els hem de remetre principalment als professionals sanitaris, més que no al correcte finançament d'aquest servei

assistencial. Però avui, als problemes del moment (propis de les finances públiques i generals dels reptes tecnològics), s'hi conjuga una governança i gestió del sistema sanitari menys consensuada que en el passat. Aquesta té avui un fort biaix polític i sindical que en el millor dels casos porta a la inacció, i en el pitjor escenari, a la regressió del sistema al crit d'una suposada identificació de qualsevol avenç de les reformes amb l'estigma de la privatització.

Reconegut això, han sigut errors del passat no creure prou en la separació efectiva de la

regulació/ provisió/ finançament i la producció dels serveis: des de les intervencions administratives, les tendències a homologar els convenis sindicals i del control financer d'un suposat seguiment del diner públic han sigut abusives. També ho ha sigut el manteniment de gestors que tot i semblar que donaven estabilitat al sistema l'han acabat anquilosant des de la comoditat del *no prendre mal*, amb equips de treball cada cop més envellits. Han sigut èxits relatius la coordinació territorial de certs serveis des d'uns pocs codis de malalties: tothom fa, però no fent tothom el mateix. També l'experimentació, tot i que a mitges, de les entitats bàsiques associatives, vist el fre de la seva extensió respecte d'equips vells que s'hagueren pogut reagrupar sobre el territori, o a través de la seva implementació interna a determinats serveis hospitalaris. No ha sigut culpa, tot i que ho ha patit el sector de manera manifesta, el ball regulador i comptable forçat pel sistema europeu de comptes, i l'eliminació tàcita de l'esperit consorcial a través d'una llei estatal que retrotreia la participació als òrgans administratius. I hem de considerar un èxit a lluir arreu la consolidació de la nostra Agència de Qualitat del Sistema Sanitari i la posada a disposició d'una extensa informació econòmica i assistencial, que ha permès una recerca notable en serveis sanitaris amb projecció internacional.

Sánchez ha passat uns dies de descans a Doñana ■ EFE

POLÍTICA

Sánchez visitarà el PNB abans de fixar data per a la cita d'ERC i JxCat

El president espanyol en funcions, Pedro Sánchez, posa fi als seus dies de retir estiuenc a Doñana i aviat reprendrà els contactes exploratoris de cara a decidir si opta per acudir a un nou ple d'investidura abans del 23 de setembre, que és la data límit en què les Corts es dissoldran automàticament. Tot i que primer va vetar ERC i JxCat des de Marivent i més tard va acceptar que fos la portaveu del PSOE, Adriana Lastra, la que es reunís amb Gabriel Rufián i Laura Borràs, Sánchez prioritza el contacte amb el PNB i aquesta setmana es disposa a viatjar a Bilbao per reunir-se amb el president del partit, Andoni Ortuzar. Tot i que ERC té 15 diputats al Congrés i JxCat en té set, més que els sis del PNB, Sánchez es reunirà amb Ortuzar abans de fixar la data de la cita de Rufián i Borràs. ■ D.P.

POLÍTICA

Morral creu en la unitat sobiranista estratègica “a curt termini”

El secretari general de la Crida Nacional per la República i diputat de JxCat al Parlament, Antoni Morral, creu que “és possible” aconseguir “a curt termini” un acord entre les forces sobiranistes que fixi una estratègia unitària amb vista als pròxims mesos. A les portes d'un curs polític marcat per la Diada i sobretot per la sentència del Tribunal Suprem en el judici de l'1-O als presos polítics, Morral va admetre a EFE que li “sap greu” que encara no hi hagi una “estratègia compartida” per JxCat, ERC i la CUP quan hi ha “gent a la presó, a l'exili i un 155” que s'aplica “dia a dia de manera velada”. “Què més ens ha de passar per anar units per fer front d'una manera contundent i unitària a aquesta situació?”, va dir Morral. ■ REDACCIÓ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Crida de Vergés a una unitat “que doni resposta al 80%”

■ La consellera de Salut demana en l'estrena de l'UCE “persistir en l'objectiu” i lamenta les “cartetes” de l'Estat per dir-li que gastí menys ■ El rector critica ERC i JxCat per haver dut el procés “a un carreró sense sortida”

Òscar Palau
PRADA

La consellera de Salut, Alba Vergés, es va afegir ahir a les veus que reclamen com a resposta a la “probable sentència condemnatòria” del judici a l'1-O una unitat estratègica que, això sí, “doni resposta al 80% de la societat” que està d'acord que Catalunya té dret a decidir el seu futur, “i no només als independentistes”. Així ho va reclamar en l'acte inaugural de la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada, en què va exigir al govern mateix i al país “estar a l'altura de les circumstàncies”, i va fer una crida a “persistir en l'objectiu final”, davant els qui amb la repressió volen que l'independentisme cedeixi. “Hem de fer que els sigui impossible apagar la flama, que és el que estan buscant”, resumia. En aquest sentit, Vergés va recordar els presos i exiliats polítics, per als quals va exigir l'absolució “com a única sentència possible”. Mentrestant, “paguen un preu alt”, però amb la seva persistència “donen arguments a la nostra lluita justa i legítima per posar l'Estat davant del mirall”.

La consellera, d'altra banda, va voler posar en relleu la tasca de recupera-

La consellera de Salut, Alba Vergés, va presidir la taula inaugural de la 51a Universitat Catalana d'Estiu ■ JOSEP MARIA MONTANER

ció de les institucions de les urpes del 155, i la gestió del dia a dia “en un context polític molt complicat”. És en aquest context que va lamentar que el govern espanyol li enviés un requeriment fa unes setmanes, a ella i al vicepresident Pere Aragonès, per avisar el govern que gastava massa en salut. “No és treballar per a tothom enviar cartetes per dir que tenim massa despesa sanitària o farmacèutica”, etzibava, i recordava que és molt fàcil

advertir “quan no tenen cap responsabilitat” en els serveis socials, ja que l'única que es guarden “és la clau de la caixa”. “Aquest sistema ens constreny i no ens deixa avançar”, conclouïa. Per cert, després que al principi de l'acte es guardés un minut de silenci i es llegís un manifest per reclamar que s'esbrini la veritat sobre els atacs del 17-A, Vergés s'afegia al clam, perquè, segons ella, “hi continua havent molts interrogants oberts”.

Mobilització estudiantil postsentència

La diputada d'ERC al Congrés Marta Rosique va suggerir ahir que la resposta a la sentència de l'1-O podria incloure una “mobilització estudiantil”, que ja va ser “punta de llança” per al referèndum. Matisava, això sí, que la resposta ha de ser “tan massiva com sigui possible”, i també que cal “dotar-la de contingut i estratègia”. “Si no, ens passaran per sobre”, advertia

en una jornada de la Fundació Irla a l'UCE sobre el protagonisme de les dones joves a les institucions. La diputada al Parlament Rut Ribas subratllava que les dones joves “no han de deixar cap espai orfe”, ni a les institucions ni al teixit associatiu, mentre que Carme Gomila, tinenta de batllia de Manacor, reclamava “marcar l'agenda per deixar de normalitzar certes actituds”.

Abans que parlés la consellera, el president de l'equip rector de l'UCE, Jordi Casassas, havia estat molt crític amb la situació del procés sobiranista i la desorientació dels responsables polítics, ja que després d'haver-se viscut “com una gran il·lusió col·lectiva” els últims anys, ara “han proliferat petits Lenins arreu disposats a dir-nos què fer”. Casassas carregava contra el “desori comunicacional” i el “col·lapse estratègic de ca l'ample” que s'han instal·lat en la política catalana, i tenia retrets durs “per als d'ampliar la base [en al·lusió a ERC] i JxCat, que han arribat a un carreró sense sortida”. El rector ho atribuïa tot a “l'imperi de la tàctica”, però evitava valorar alternatives “per respecte a la presó i l'exili”, i presentava l'UCE d'enguany com una oportunitat per avaluar la situació des d'una “perspectiva històrica” de 50 anys, malgrat que, lamentava, persisteix la “precarietat endèmica de recursos”.

La Cambra: “Millor sols”

La lliçó inaugural va anar a càrrec del vicepresident de la Cambra de Comerç de Barcelona, Pere Barrios, que va recordar que el mercat català “és el món”, per la qual cosa l'empresari ja no pensa tant en clau estatal, i va reivindicar que l'entitat “no pot defugir” entrar en el debat per defensar els interessos de les empreses. Barrios es va afegir a les crides a la unitat per “buscar solucions i veure quin camí cal prendre”, tot i que en tot cas ja avançava la seva posició: “Sabem que ens gestionarem millor sols que des de fora.” ■

Un esdeveniment màgic,
UNA GRAN FESTA

- Menús a partir de 35€.
- Restaurant especialitzat en cuina catalana i mediterrània.
- Possibilitat de lloguer de sales adaptades a totes les necessitats.
- Equip professional i assessorament individualitzat.

★★★★
URH HOTEL
CIUTAT DE MATARÓ

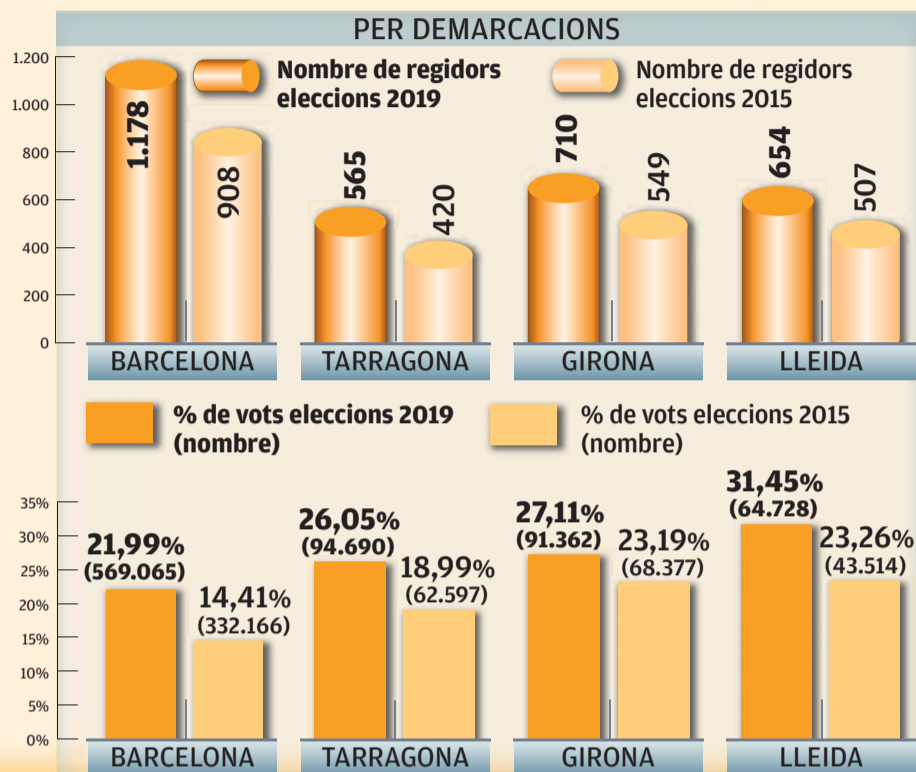
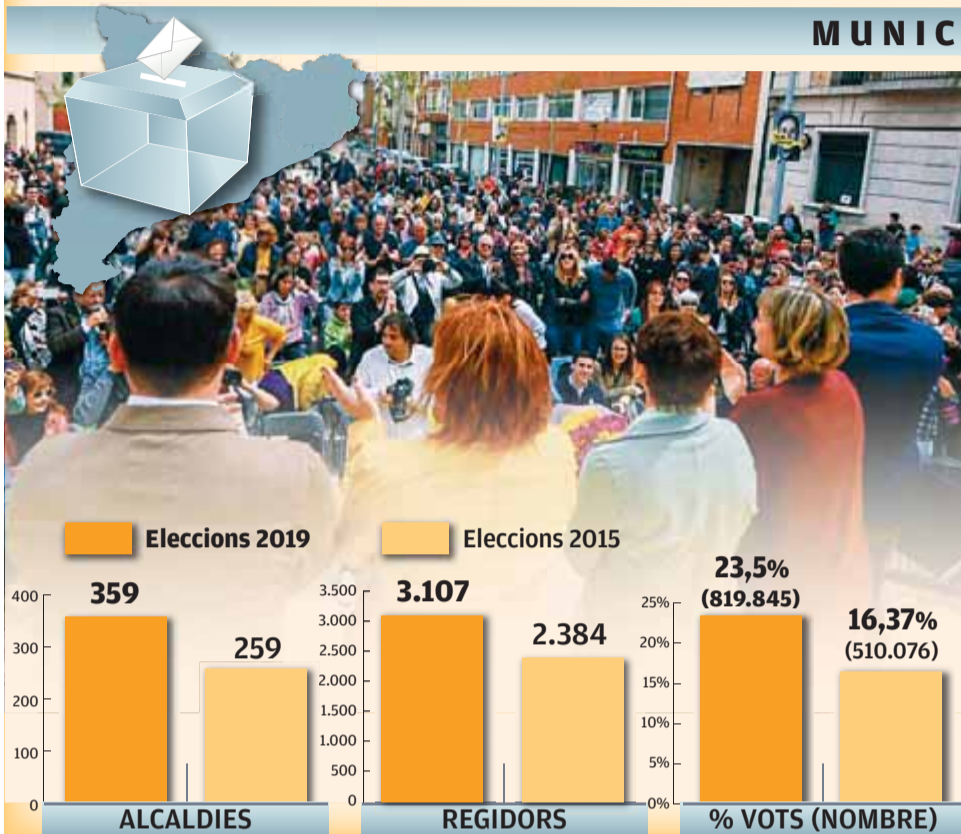
Info a:
T. +34 937 575 522
comercial.urhmataro@urh-hoteliars.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els resultats d'ERC en l'últim cycle electoral

EL PUNT AVUI

MUNICIPALS

ERC pren el lideratge

■ Els republicans, ara més pragmàtics, atreuen nous votants i guanyen per primer cop les estatals i les municipals, erigint-se en pal de paller del país, frec a frec amb el PSC en àrees urbanes i JxCat a les rurals ■ Junqueras i Rovira es reforcen al capdavant, amb Aragonès i Vilalta com a 'alter ego'

Òscar Palau
BARCELONA

El 28 de novembre del 2010, ERC va tocar fons en la història recent de les eleccions catalanes. Set anys de tripartit convuls li van passar factura, i va caure des dels 21 fins a tot just 10 diputats, tot i que feia pocs mesos de la sentència del TC que havia anul·lat bona part de l'Estatut –aprovat amb el vot en contra dels republicans– i havia obert la capsa dels trons que ha desembocat en l'actual era indepen-

dentista. El maig següent, la direcció, amb Josep-Lluís Carod-Rovira al capdavant, va dimitir en bloc i va donar pas, el setembre del 2011, a un jove i semi-desconegut tàndem que va assumir les regnes amb la fita de posar fi a les batalles intestines que l'havien esquarterat i fer renèixer el partit de les seves cendres. Eren l'eurodiputat Oriol Junqueras, com a president, i Marta Rovira, com a secretària general, dos dirigents que, des de la presó i l'exili, respectivament, avui continuen marcant

les directrius polítiques d'ERC, i que al setembre repetiran per segon cop el seu lideratge indiscutible. Això sí, al capdavant d'una candidatura àmplia que, *de facto*, encapçalaran sobre el terreny l'actual adjunt a la presidència, Pere Aragonès, com a nou coordinador nacional i home fort i l'ara portaveu, Marta Vilalta, que passarà a ser adjunta a la secretaria general. L'alista, en què repeteixen noms com ara Sergi Sabrià, Lluís Salvadó i Isaac Peraire i que incorpora nous valors en llocs de

responsabilitat com ara Sara Bailac, Marta Vilaret i Raquel Sans, es ratificarà en votació telemàtica el 15 de setembre, i arrencarà el nou mandat en un congrés nacional previst abans de final d'any. I ho farà probablement ja amb una sentència del Suprem sobre la taula i el repte d'impulsar un nou full de ruta unitari per donar-hi resposta i avançar conjuntament cap a la República, una fita, la unitat estratègica, que, tot i omplir-se'n la boca l'independentisme des de fa mesos, ha estat incapaç de

ligar des del 27-O. Tot i que sembla una eternitat, tot just vuit anys després de la irrupció de la direcció actual, el partit es troba indiscutiblement en el seu millor moment des de la II República, amb un lideratge no tan llunyà al que va mantenir als anys trenta, després de sortir reforçat de l'últim cycle electoral com a gran pal de paller al conjunt del país. A la Catalunya rural, frec a frec amb JxCat. I a la urbana, en disputa amb el PSC.

ERC, aliada amb els Sobiranes escindits dels

comuns, va guanyar per primer cop a l'abril unes eleccions espanyoles a Catalunya, amb un milió vint mil vots, el seu rècord absolut, que el fan el sisè grup al Congrés, amb 15 diputats, i tercer a la cambra alta, amb 11 senadors, i li han d'atorgar un paper principal en la governabilitat de l'Estat, però sobretot també en l'enèsim intent per mirar d'asseure'l a la taula a negociar una sortida dialogada davant l'incessant clam de sobirania que ve de Catalunya.

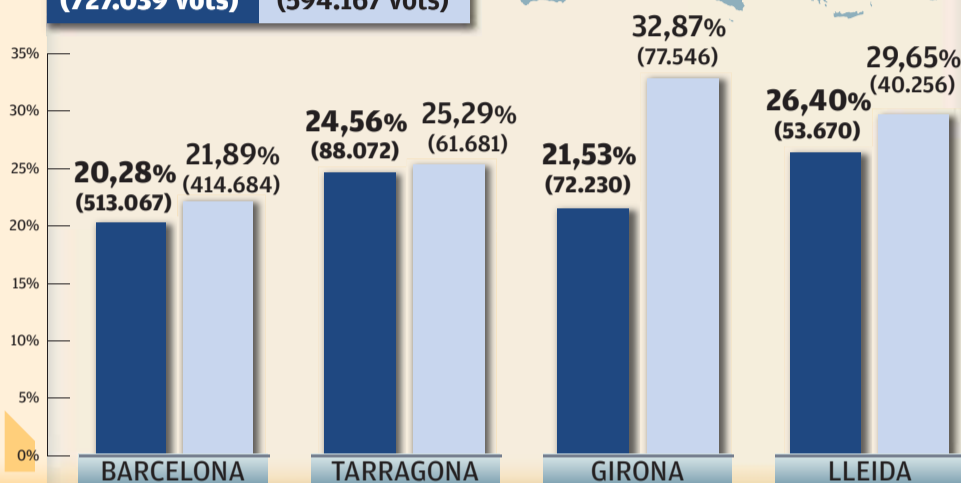
Al maig el creixement electoral del partit va continuar i es va traduir en uns espectaculars resultats en les eleccions municipals, que va guanyar clarament en nombre de vots (va créixer un 60%) –sense anar més lluny, a la capital, Barcelona– i de regidors (un 30% més), i que gairebé l'equiparen en nombre d'alcaldies a la força hegemònica dels últims 40 anys, CiU i la seva successora, JxCat. I és que ERC avui governa en places tan importants –i no fa tant del tot impensables– com Lleida i Tarragona, a banda d'altres com ara Sant Cugat, Figueres i Tàrraga, que arrabassaria amb pactes a JxCat, en la confirmació d'una rivalitat que també s'ha vist en múltiples consells comarcals i a la Diputació de Barcelona, on en canvi han pactat postconvergents i socialistes. En

EUROPEES

■ % de vots eleccions 2019 (nombre)
■ % de vots eleccions 2014 (nombre)

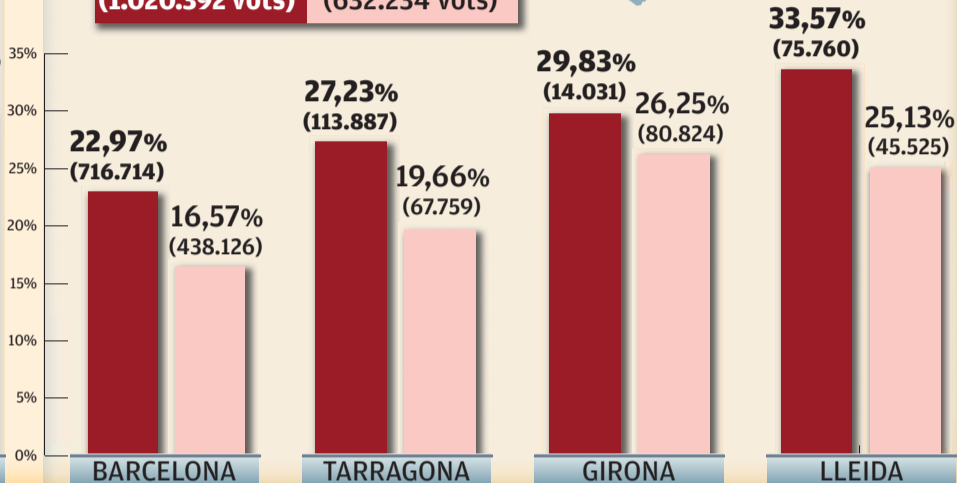
TOTAL CATALUNYA
21,99% (727.039 vots)   **23,67%** (594.167 vots)

GENERALS

■ % de vots eleccions 2019 (nombre)
■ % de vots eleccions 2016 (nombre)

TOTAL CATALUNYA
24,61% (1.020.392 vots)   **18,18%** (632.234 vots)

tot cas, els republicans presideixen dues diputacions i són en el govern de 23 consells comarcals, i la llista d'alcaldies se'ls enfila fins a 359, moltes gens menors: Vilanova, Sitges, Blanes, Cambrils, Tremp, Balaguer, Arenys de Mar, Solsona, Amposta, Salt... Tot plegat, a més, amanit amb una penetració important en un feu tradicionalment difícil per a l'independentisme com l'àrea metropolitana de Barcelona, on és segona o tercera força i encapçala l'oposició en la majoria de ciutats.

Taca esperada a Europa

L'única taca en el cicle recent són les eleccions europees, en què ERC es va presentar en coalició amb Bildu i el BNG, i en què el 2014 havia assolit el seu primer triomf des dels anys trenta. Ara, en canvi, va baixar a tercera força, sobrepasada pel PSC i sobretot per un JxCat liderat pels exiliats Carles Puigdemont, Toni Comín i Clara Ponsatí amb qui va rebutjar fer tiquet electoral. Això sí, els resultats han estat prou bons per fer Junqueras altre cop eurodiputat, tot i que vetat fins ara pel Suprem, fet que permetrà situar el tracte als presos polítics catalans al cor de la justícia europea, al Tribunal de Luxemburg, que a l'octubre s'haurà de pronunciar sobre el seu cas.

En tot cas, els republi-

L'assignatura pendent i el debat del candidat

La gran assignatura pendent d'ERC són les eleccions catalanes. Consolidada les últimes dues legislatures com a força de govern, compartit amb l'espai postconvergent amb grans quotes de poder en l'àrea econòmica i social, les enquestes d'uns anys ençà diuen que és el partit amb més simpaties —Oriol Junqueras és de molt el polític més ben valorat— i va clarament al capdavant en intenció de vot, com va confirmar la més recent del CEO, que li dona fins a 40 diputats. És clar que també era la favorita el 21-D, i va acabar tercera, darrere de Cs i JxCat... Preci-

sament, no haver guanyat unes eleccions al Parlament impedeix a ERC presentar-se com el referent indiscutible del procés, fet que en el partit creuen que facilitaria una entesa més estratègica amb els comuns i la CUP, però els postconvergens alerten que reobriria la porta a un tripartit amb el PSC.

Abans d'anar a noves eleccions, això sí —una decisió que al capdavant correspon al president Torra, i que els mateixos republicans admeten que encara no tenen clara—, ERC haurà d'acabar de decidir qui és el seu candidat. Aragonès

sembla que parteix amb avantatge en ser el vicepresident i l'assenyalat per Junqueras, però fins ara ha evitat parlar-ne perquè oficialment el número 1 encara està reservat per al líder del partit, tot i que la seva probable inhabilitació ho farà inviable en la pràctica. Caldria veure, llavors, si apareix algun altre nom com a futurible, una travessa en què emergeix com a alternativa la figura de Roger Torrent, que com a president del Parlament també forma part del nucli dur en la presa de decisions, i és un altre dels valors potents del partit.

tisme que, sobretot a les xarxes, ha acusat ERC de tornar a l'autonomisme i traïr els seus principis republicans, si bé fins ara ha tingut escassa repercussió a les urnes; ans al contrari. De crítiques, això sí, també n'han aparegut a dins: el Col·lectiu Primer d'Octubre, liderat per l'exdiputat Joan Puig o l'excandidat a encapçalar la llista de Barcelona Xavier Martínez, que va intentar forçar, sense èxit, una consulta interna pel sentit de la votació en la investidura de Pedro Sánchez —volien un no, posició que també defensaven altres càrrecs de l'executiva—, i que a banda també reclamen una aposta més inequívoca per la unilateralitat, després que fa un any ja van aconseguir que no quedés relegada en la renovada ponència política. Els crítics reivindiquen més fidelitat al mandat de l'1-O i més unitat amb JxCat, si bé no han presentat candidatura alternativa a la direcció, fet que hauria estat un barem més clar de quin suport intern real tenen, que sembla baix, vist a més el gran moment del partit.

És clar que el debat intern és viu també dins la mateixa direcció. La setmana passada, el sector proper al portaveu al Congrés, Gabriel Rufián, i el seu antecessor Joan Tardà va filtrar a *Nació Digital* un document que pretén

influir els pròxims mesos en els debats pel full de ruta i l'estratègia interna, i que advoca sense manies per anar a unes eleccions immediates a agafar el lideratge del procés, una tesi que encara no és unànime en la direcció d'ERC ni en l'única candidatura que s'ha presentat, motiu pel qual Aragonès fins ara ho ha trampejat dient que totes les opcions estan obertes com a resposta a la sentència. L'objectiu d'aquest sector seria conformar el 2020 un "govern de front ampli netament escorçat a

Rufián i Tardà volen eleccions i un govern de concentració

l'esquerra", gràcies a la integració, que sols veuen possible a través d'ERC, de totes les forces, independentistes o no, favorables a un referèndum. El següent pas seria tornar a dur al Congrés la petició de la seva autorització, com el 2014, que creuen que així estaria més reforçada i seria més difícil de negar, i posaria els "demòcrates espanyols en la disjuntiva d'acceptar una negociació o assumir la desobediència catalana". "Aleshores, més musculats i encara més legitimat, hauria arribat l'hora de tornar-ho a fer", tanca el document. ■

Les xifres

342

municipis van guanyar les llistes d'ERC, tot i que, sumats i restats els pactes, ha iniciat el mandat amb 359 alcaldies.

100

alcaldies més que el 2015 ha obtingut ERC, 10 menys que JxCat, tot i que té 309 regidors més (3.107 vs. 2.798).

84

alcaldesses té el partit (33 més que en l'últim mandat), i fins a 1.384 regidores (535 més que fins ara).

cans eren conscients en el fons del possible peatge en forma de derrota en les europees per negar-se a una llista única, i estaven disposats a pagar-lo en nom de la seva gran filosofia des del 21-D, inspirada pel mateix Junqueras com a fruit de la reflexió arran dels fets de l'octubre del 2017: la necessitat d'eixamplar

la base, dirigint-se cada força al seu públic potencial. Un nou discurs recollit en la ponència política aprovada l'estiu passat, que, amb els matisos que es vulgui, *de facto* està assumint la major part de l'independentisme polític, i que es basa en un to més dialogant, centrat en l'eix social, moderat en les for-

mes però contundent contra la repressió i a favor dels drets fonamentals, i que de moment fug, sense renunciar-hi, de la unilateralitat, uns factors que li han permès ser la força que més nous suports ha guanyat per a la causa.

Ben bé tants, això sí, com crítiques ha tingut entre un sector de l'independen-